

Sygn. akt III USK 20/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania N. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu
o ubezpieczenia społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 22
lutego 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu
z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUa 2099/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 października 2020 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we Wrocławiu z 9 lipca 2019 r. w ten sposób, że ustalił, iż odwołująca się N. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1 stycznia 2015 r., oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawczynie kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy wskazując na przepisy art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 36 ust. 3, art. 13 pkt 4, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 2 ustawy z dnia

2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz orzeczenia Sądu Najwyższego uznał, że odwołanie N. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji podniósł, że w przypadku N. K. wszystkie wymienione w przepisach przesłanki prowadzenia działalności gospodarczej, takie jak zarobkowość, nastawienie na zysk, ciągłość i powtarzalność, wykonywanie działań we własnym imieniu i prowadzenie działalności na swoją rzecz, zostały spełnione. Wnioskodawczyni zainwestowała w niezbędne materiały potrzebne do świadczenia oferowanych przez nią usług kosmetycznych. Działalność tą do chwili porodu prowadziła w sposób zorganizowany i ciągły. Następnie z przyczyn od niej niezależnych na długo stała się niezdolna do pracy z powodu przewlekłej choroby.

Sąd Okręgowy podkreślił, że schorzenie neurologiczne, jakim jest reumatoidalne zapalenie stawów u wnioskodawczyni po raz pierwszy pojawiło się w 2012 roku i polegało na dolegliwościach stawów. Leczenie wówczas wnioskodawczyni sterydami miało na celu modyfikację schorzenia i powstrzymanie jego rozwoju, co przynosiło skutek do dnia zajścia wnioskodawczyni w ciążę. Przez okres ciąży wnioskodawczyni nie przyjmowała sterydów, co spowodowało nawrót dolegliwości z podwojonym skutkiem. Wnioskodawczyni na te zdarzenia nie miała żadnego wpływu. Ustawodawca dopuszcza możliwość zachorowania przez przedsiębiorcę i korzystania przez niego z zasiłku chorobowego lub macierzyńskiego.

Zdaniem Sądu Okręgowego o zarobkowym charakterze działalności gospodarczej nie decyduje faktyczne osiągnięcie zysku, lecz zamiar jego osiągnięcia. Odnosząc się do przesłanki wykonywania działalności we własnym imieniu, przesłanka ta wiąże się z wykonywaniem jej samodzielnie, na własne ryzyko oraz na własną odpowiedzialność. Zorganizowanie jako cecha działalności gospodarczej oznacza, że jej wykonywanie jest zaplanowane pod względem prawnym i faktycznym. Podmiot wykonujący działalność gospodarczą musi podjąć wiele czynności o charakterze organizacyjnym, których celem jest przygotowanie do wykonywania tej działalności. Cechą immanentnie związaną z działalnością gospodarczą, a także z cechą zorganizowania jest ciągłość. Ciągłość działalności gospodarczej zdaniem tego Sądu oznacza, że jest to względna stałość (stabilność)

jej wykonywania, przy założeniu, iż nie jest to aktywność okazjonalna, jednostkowa, sporadyczna.

Sąd Okręgowy podkreślił, że N. K. przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia społecznego przez pewien okres prowadziła działalność, obecnie również wyraża taką gotowość, jednakże czas pandemii skutecznie jej to uniemożliwił.

W ocenie Sądu Okręgowego działalność prowadzona przez wnioskodawczynię spełniała wszystkie przesłanki statutowane przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zaś zadeklarowana przez nią maksymalna kwota podstawy wymiaru składek, choćby na dwa miesiące przed ziszczeniem się ryzyka ubezpieczeniowego jest zgodna z obowiązującymi przepisami i podlega ochronie prawnej.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 15 kwietnia 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i II w ten sposób, że odwołanie oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd drugiej instancji dokonał ponownej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i uznał, że koniecznym jest wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął bowiem, że ubezpieczona N. K. założyła działalność gospodarczą z zamiarem faktycznego jej prowadzenia i prowadziła ją przez okres niecałych dwóch miesięcy w sposób zorganizowany i ciągły, a tym samym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała od 1 stycznia 2015 r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Sąd Apelacyjny uznał, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, iż ubezpieczona miała zamiar i rzeczywiście realizowała podjętą działalność gospodarczą. Odwołująca jedynie pozorowała prowadzenie działalności wyłącznie w celu uzyskania odpowiednio wysokiej ochrony ubezpieczeniowej w związku rychłą perspektywą ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego, tj. w związku z ciążą.

Sąd drugiej instancji w oparciu o wieloaspektową analizę okoliczności sprawy stwierdził, że dowody zostały stworzone przez stronę tylko w celu uwiarygodnienia aktywności gospodarczej odwołującej, były one elementem pozorowania prowadzenia działalności. Podobnie Sąd ten ocenił zeznania świadków, zaangażowanych w ten plan.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że wypełnienie przez wnioskodawczynię warunków formalnych nie miało zasadniczego znaczenia dla uznania, czy działalność gospodarcza była prowadzona w sposób faktyczny, zarobkowy i ciągły. Odwołująca się próbowała stworzyć jedynie pozory prowadzenia tej działalności. Poza tym brak jest przekonujących, obiektywnych i wiarygodnych dowodów na to, że wnioskodawczyni miała rzeczywisty zamiar prowadzenia działalności gospodarczej, z której osiągalny byłby dochód wystarczający na pokrycie kosztów, choćby składek zadeklarowanych od kwoty 9.897,50 zł miesięcznie.

Reasumując Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że wnioskodawczyni w spornym okresie tj. od daty zarejestrowania działalności gospodarczej, czyniła przygotowania mające na celu upozorowanie faktycznego rozpoczęcia i prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem we wskazanym okresie nie prowadziła ona działalności gospodarczej, a w konsekwencji nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu na mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniosła N. K.. Zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego uchylenie w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Jako podstawy kasacyjne skarżąca wskazała:

1) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, iż

działalność gospodarcza musi cechować się zarobkowością, rozumianą jako nadwyżka przychodów nad kosztami prowadzenia działalności, a brak osiągnięcia nadwyżki przychodów z działalności nad kosztami jej prowadzenia oraz zadeklarowanie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w stopniu wyższym od osiągniętego zysku świadczy, iż osoba nie prowadzi działalności gospodarczej.

2) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że działalność prowadzona przez odwołującą miała charakter pozorny, a działania od daty zarejestrowania działalności gospodarczej miały na celu upozorowanie faktycznego rozpoczęcia i prowadzenia działalności gospodarczej podczas gdy podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, a wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi domniemanie jej prowadzenia.

3) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 382 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na bezpodstawnym pominięciu faktów dotyczących faktycznego wykonywania usług przez powódkę, zorganizowanego charakteru działalności, oraz pominięciu dowodów wskazujących, że celem powódki było osiągnięcie dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej, kontynuowanie prowadzenia działalności tj. przesłuchania świadków oraz wnioskodawczyni w zakresie w jakim uzasadniła wysokość deklarowanej podstawy wymiaru składek, a w konsekwencji uznaniu, że powódka nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnych zagadnień prawnych oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj.: art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie interpretacji pojęcia „zarobkowości” oraz „ciągłości” działalności gospodarczej tj.: czy dla podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym konieczne jest spełnienie przesłanki zarobkowości, rozumianej *stricte* jako osiąganie dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej

mając na uwadze krótki okres prowadzenia działalności czy pojęcie „zarobkowości” może być rozumiane także jako nastawienie przedsiębiorcy na uzyskanie zysku z prowadzonej działalności w przyszłości oraz czy jest możliwe spełnienie przesłanki „ciągłości” działalności gospodarczej założonej przez kobietę w ciąży, korzystającej ze zwolnienia chorobowego oraz urlopu macierzyńskiego.

Zagadnienia prawne:

1. Czy mając na uwadze zasadę swobody prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 6 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej możliwe jest założenie przez kobietę w ciąży działalności gospodarczej i uznanie, że działalność nie ma charakteru pozornego, w szczególności ma charakter ciągły mając na uwadze krótki okres prowadzenia działalności gospodarczej przed urlopem macierzyńskim oraz czy kwestionowanie przez ZUS woli prowadzenia działalności gospodarczej nie stanowi naruszenia zasady swobody prowadzenia działalności?

2. Czy mając na uwadze zasadę swobody prowadzenia działalności oraz konieczność zadeklarowania prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego osiąganego z tytułu rozpoczynanej działalności gospodarczej w celu określenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, deklarowana podstawa powinna być udokumentowana dokumentami finansowymi czy też szacowana, z uwzględnieniem prognozowanych dochodów przez przedsiębiorcę oraz czy istnieje domniemanie, iż przedsiębiorca rozpoczynający działalność powinien skorzystać z preferencyjnych składek ZUS?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada

również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na występujące w sprawie zagadnienia prawne oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Należy zatem przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPIUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą

i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma bowiem podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC z 2002 nr 1, poz. 11, z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, poz. 51). Niewystarczające jest więc samo sformułowanie zagadnienia prawnego, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że zagadnienie to rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lutego 2010 r., II UK 311/09, LEX nr 604212).

Zgodnie zaś z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa nakłada z kolei na skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecnictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN, 2002, nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie

tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Wypada również dodać, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W ocenie Sądu Najwyższego w sprawie nie występuje potrzeba wykładni przepisu prawa wskazanego przez skarżącą w zakresie wyjaśnienia przesłanki „zarobkowości” i „ciągłości” działalności gospodarczej. Pojęcia te były wielokrotnie wyjaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, orzecznictwo jest ugruntowane i nie zaistniała potrzeba dalszej wykładni.

W myśl art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. A zatem w sprawie o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu osoby prowadzącej pozarolniczą działalność relewantne są przesłanki wynikające z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej albo obecnie obowiązującej ustawy - Prawo przedsiębiorców i ustawy systemowej. W literaturze i orzecznictwie utrwalony został pogląd, że działalnością gospodarczą jest działalność wskazująca na zawodowy, czyli stały charakter, w tym powtarzalność podejmowanych działań, podporządkowanie regułom zysku i opłacalności (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania) oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym (uchwała Sądu Najwyższego z 23 lutego 2005 r.,

III CZP 88/04, OSNC nr 1 poz. 5, a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 września 2005 r., FSK 2643/04, LEX nr 153881). Wobec tego nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana okresowo i sporadycznie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 marca 1991 r., II SA 898/90, ONSA 1992 nr 3-4, poz. 58 oraz z dnia 17 września 1997 r., II SA/Wa 1089/96, Pr. Gosp. 1998 nr 1, s. 32), a także jeśli nie jest ona prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (zarobku) rozumianego jako nadwyżka przychodów nad poniesionymi kosztami.

Cechą działalności gospodarczej jest prowadzenie jej dla zysku, który powinien wystarczyć na koszty działalności, utrzymanie przedsiębiorcy i dalszy rozwój. Ubezpieczenie społeczne nie jest celem głównym działalności gospodarczej. Celem tym jest zarobek, czyli dochód pokrywający w pełni koszty działalności, w tym ubezpieczenia społecznego, a ponadto wystarczający na utrzymanie oraz rozwój przedsiębiorcy. Występuje nierównowaga gdy przy niskim przychodzie zgłoszenie wysokiej podstawy składek ma na celu uzyskiwanie wielokrotnie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego) kosztem innych ubezpieczonych i wbrew zasadzie solidaryzmu (wyroki Sądu Najwyższego: z 17 października 2018 r., II UK 302/17, LEX nr 2583085, z 23 września 2020 r., II UK 353/18, LEX nr 3106218).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym zarejestrowanie działalności i towarzyszące temu zadeklarowanie nieznajdującej pokrycia w przewidywanych zyskach wysokiej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, a przy tym ze świadomością istnienia przeszkód do prowadzenia tej działalności, może wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności o charakterze ciągłym, lecz włączenia się do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania wysokich świadczeń (wyroki Sądu Najwyższego: z 13 września 2016 r., I UK 455/15, LEX nr 2122404; z 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, LEX nr 2307127; z 18 grudnia 2018 r., II UK 413/17, LEX nr 2609126). W konsekwencji w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że ktoś, kto twierdzi, że prowadzi działalność tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, bowiem nie zmierza do pozyskania zarobku z działalności, co wypacza

sens ustawowy tej instytucji (wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, LEX nr 2307127).

W ten nurt wpisuje się twierdzenie, że stan ciąży sam w sobie nie wyklucza ciągłości podjętej działalności, natomiast braku cechy ciągłości działalności gospodarczej można dopatrzeć się w przypadku, gdy od początku wysoce wątpliwe będzie rozpoczęcie i prowadzenie działalności, a tę wątpliwość można wywieść ze stanu zdrowia osoby zgłaszającej się do ubezpieczenia społecznego, a przede wszystkim jej świadomości co do niemożności prowadzenia działalności.

Tym samym w ocenie Sądu Najwyższego również problemy prawne, które formułuje skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogą stanowić istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Kierując się tymi motywami, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.